

Kirsten Birgit Schiøtz Kretz Hørsholms nytårstale

Taler

Kirsten Birgit Schiøtz Kretz
Hørsholm
Seniorkorrespondent (fiktiv
karakter af Frederik Cilius)

Dato

31. december 2019

Sted

Vist på DR2

Godaften, det er fjernsynet eller DR's uduelige internetplayer, men hvorum alting er ...

[skærmen fryser]

Nej, det var bare en spøg, jeg har forberedt. Nej, hvorum alting er, så går årets sidste aften hastigt på hæld, og I står derhjemme med et glas lidt for sød Spumante i hånden – præcis som I plejer. Klar til én gang for alle at få sat et punktum – ikke kun et for et annus horribilis 2019, men et rædselsfuldt årti generelt og vende jer håbefulde mod fremtiden og ønske jer et decadem mirabilis – et vidunderligt årti i de nye 20'ere. Endelig et årti i øvrigt, vi ved, hvad vi skal kalde. 10'erne lyder sgu så åndssvagt, men jeg må nok skuffe jer, som I står der med kæften fuld af honningsød, mousserende italiensk vin, eller, i Pernille Rosendahls tilfælde, som du står der med kæften fuld af de kedelige, men småborgerligt forudsigelige psykologiske følger af at vokse op med en alkoholiseret far, nemlig Kristian Jensen. Det må være en ejendommelig følelse for Kristian Jensen at vide, at Morten Østergaard og Dan Jørgensen var for sprælske til Pernille. En slags moderne Guldlok-fortælling, hvor man finder sig selv som den mest ligegyldige og uopsigtsvækkende seng.

Mit mål med denne nytårstale er, at også Danmarks Radio – ligesom Radio24syv blev det for få måneder siden – skal lykkes for at være blevet for farlige. Så du kan godt forberede dig, Martin Rossen, Danmarks skyggestatsminister, på at sende dine små politiserede embedsværkstentakler ind i næste års medieforlig og stække DR økonomisk for at være blevet for åbenmundede og kritiske. Og det burde ikke være så svært i det nuværende politiske klima, der består af 1 del forsmået vælgerlede fra Dansk Folkeparti og 5

dele neopopulistisk, humorløs ondt i røven fra Socialdemokraterne. Hvis ikke Socialdemokratiet får denne tale fjernet fra jordens overflade, så har den simpelthen ikke været god nok. Og det burde i øvrigt ikke være så svært, for afmagtens korridorer har efterhånden samme tilgang til kunst, humor og kultur som Augusto Pinochet, der plages af en betændt hæmoride. Tænk bare på, at en 20-årig, gennempiercet venstreradikal forfatter kunne få Statsministerinden til at surmule med helt igennem idiotiske anklager om statsracisme til Nordisk Råds prisuddeling. Det burde være sådan noget, der i bedste fald kunne få en statsleder til at trække på skuldrene, og så håber jeg sgu i øvrigt ikke at Statsministerinden skal være mere end to sekunder i selskab med Carsten Jensen, for så bliver hendes mund til så stram en hønserøv, at den opnår kritisk masse og skaber et sort hul, der opsluger hele planeten. Og jeg skal allerede nu beklage over for de socialdemokratiske kernevælgere: Denne tale består udelukkende af fuldendte sætninger med både subjekt, verballed og objekt og ikke den slags fragmenteret associationsleg af en omgang knækprosa bestrøet med vilkårlige punktummer hist og her, som I er vant til fra partitoppen.

Jeg selv har altid glædet mig til de nye tyvere. Jeg er vokset op med en far, der fortalte vidt og bredt om det frisind, fremtidshåb, intellektuel nysgerrighed, stoffer og druk, der kendetegnede The Roaring Twenties – de skrigende 20'ere; 1920'erne. Man kunne håbe på en reprise. Men kigger man på zeitgeistens barometerstand, så virker den desværre ikke til at stå på omskiftelig, og vi ser ud til forsat i 2020, som i 2019, at opleve stiv identitetspolitik, varmluftsstød af stormstyrke og voldsomme byger af kulturel leflen for laveste fællesnævner, krydret med massiv overvågning og flere skandaler i det offentlige – om det så er SKAT, Socialstyrelsen eller Forsvarets Ejendomsstyrelse, dét er for tidligt at sige noget om endnu – men mon ikke det er alle tre?

Vi har fået ny regering. Det var tiltrængt, men desværre har vi nu fået en, der, i modsætning til den forrige, ikke synes at være klar over præcis hvor fuld af lort, den selv er. Lars Løkke havde i det mindste det der Gollum/Mona Lisa smile, hver gang han udtalte sig, som om han prøvede at fortælle os en hemmelighed, og den hemmelighed var, at han lige havde udøvet fellatio på en kvotekonge. Det var sgu nærmest helt befriende i forhold til den arrogance, regeringspartiet valser rundt med i dag – vimser, skulle jeg måske sige – som om at de er indignerede over, at vi alle sammen stadig ikke har fattet, at de jo er "de gode" og er kommet for at redde planeten, så hold lige kæft med den kritiske presse i mellemtiden, ING? Nu vil vi gerne lige have, at I alle sammen lige kigger

herover på klimaet, som vi vil bruge 900 milliarder på at sænke med en tusindedel grad om 80 år, imens vi sætter nogle overvågningskameraer op herovre. Jeg siger: Så byg dog for helvede nogle atomkraftværker, for fanden. Åh nej, Tjernobyl, husk det nu. Nå, men jeg har altså interviewet lægen Anna Shapiro, der var i Pripjat i 1986, og hun siger, det ikke var så slemt, som de gjorde det til på HBO, OKAY! Nå ff ...

Regeringen blev i øvrigt indledt første tirsdag i oktober med lignelsen om Jordbærboden, dette fordums Mikrokosmos af det danske ideelle tillidssamfund. "Det Danmark vi kendte" med musik af Sven Gylmark, hvor tilliden og trygheden rådede i så høj grad, at jordbærbønder blindt stolede på folks betaling, var beklageligvis væk, og der var kommet kamera op i jordbærboden, begræd Mette Frederiksen. Tillidssamfundet skulle og måtte genetableres – og det skulle Socialdemokratiet stå for. Men løsningen – viser det sig nu – det var så tryghedspakken. Altså at sætte et kamera op. Så har de mistroiske jordbærbønder fra lignelsen jo haft fat i den lange ende hele tiden!?! HALLO, METTE FREDERIKSEN, DU KAN GODT SE DET, KAN DU IKKE? Overvåget tillid er ikke tillid, ligesom retskaffenhed af frygt for straf IKKE er moral. Hvilket bringer mig videre til det næste. Vi får at vide, at tilliden til politikerne er væk – vi er i en tillidskrise! Og for at citere Holberg, så siger alle, at Jeppe drikker, men ingen spørger, hvorfor drikker Jeppe? Jeppe drikker, fordi politikerne simpelthen ikke har tillid til borgerne i første omgang. Tilliden og kærligheden er gensidige størrelser, og ligesom med kærligheden så er det også med tilliden: Hvis den ikke er gensidig, så ender det i en voldtægt – bare spørg i Enhedslisten. Men i modsætning til Enhedslisten kan man ikke få tillidsvoldtægten til at ophøre ved at strække benene og vende sig om på ryggen – nej, her må man rejse sig op og sige STOP!

Denne manglende tillid bliver smukt eksemplificeret i vores justitsminister Dummernick Hækkerups indspark i folketingsdebatten fredag d. 6. december. En logisk syllogisme, der ville efterlade selv de dummeste Holbergkarakterer med åben mund og polypper i øvrigt. Sådan her lyder det, når der går hul på en skrivebordstomat på Folketingets talerstol:

"Vi vil gerne have, man lader være med at slå ihjel, derfor kriminaliserer vi drab. Og hvad hvis vi ikke gjorde det? Hvis alle og enhver begik forbrydelsen, og vi sagde: "Folk kan bare gøre det". Så ville vi ødelægge sammenhængskraften i samfundet!"

[Kirsten Birgit roder rundt i sine papirer]

Åh, altså, dronningen gør det også.

"Uden tryghed ingen frihed, det er sandheden. Og hvis man siger, det er rigtigt, så følger det logisk heraf, at med overvågning stiger friheden."

Nå, jamen, så må det være derfor, de svømmer i frihed i Nordkorea. Konklusionen må altså være, at det er åbenbart alvorligt, når kun ét medlem af Folketinget er i stand til at løse en ligning med to ubekendte – og det medlem var Pernille Vermund. Madonna Santissima! Jeg mistænker, at den eneste grund til, at der på årets finanslov er blevet bevilget flere penge til Psykiatrien, er fordi regeringen udemærket godt ved, at man bliver sindssyg af at leve i det her samfund.

Udover at Justitsminister Dummernick Hækkerups logiske evner er så ringe, at han ville være blevet klippet ud af Paradise Hotel, så afslører citatet også en skræmmende tilgang til borgeren. Djævelen er nemlig i detaljen: Tanken er altså, må man forstå, at hvis drab ikke var kriminaliseret af de dygtige lovgivere og moralske pejlemærker, der sidder på Christiansborg, så ville alle os voldsparate, latente mordere, der udgør befolkningen her til lands, løbe amok og dræbe hinanden på kryds og tværs. Hvis det ikke var for de folkevalgtes kyndige ledelse, ja, så ville Danmark reduceres til Rwanda anno 1994 i løbet af ganske få minutter. Ja, det lyder sgu efterhånden som om, der faktisk ER en tillidskrise. Men hvem er det, der grundlæggende ikke har tillid til hvem, spørger jeg?

Tilliden er reciprok, som jeg sagde før, og hvis den ene part ikke har tillid til den anden, så fungerer det heller ikke den anden vej rundt. Og det er ikke så sært, at befolkningen har mistet tilliden til den politiske klasse. Det er f.eks. meget svært at forstå, at man som borger bliver plaget af gældsstyrelsen i en sådan grad, at man skulle tro, at den var Rasmus Paludan, som havde fået en homoerotisk fantasi om én, som han ikke kunne slippe, bare fordi man har formastet sig til at forsøge at trække noget fra, og så efter at have åbnet rudekuverten med en opkrævning på 1200 kr. og trusler om inddrivelse til fællesskabskassen kigger man op og ser et TV-transmitteret pressemøde, hvor direktøren i SKAT har givet verdenshistoriens største indbrudstyre, der slap afsted med over 12 milliarder kroner fra den danske statskasse, lov til at trække deres udgifter i

forbindelse med tyveriet fra i SKAT og så i øvrigt lyver om, hvor stort et beløb, de har fået i rabat for "velvilligt" at betale nogle af de mange penge, de har stjålet fra det danske fællesskab, tilbage, og at skattemyndighederne i øvrigt i forliget har lovet ikke at ville tale dårligt om de skruppelløse forbrydere i fremtiden.

Det er heller ikke fordrende for tilliden og sammenhængskraften, når departementschefen i Forsvarsministeriet nærmest ikke kan blive fyret for ikke at informere ministeren om ministeriets største svindelsag til dato, fordi han lykkedes med at pårabe sig uvidenhed, da han "ikke kunne åbne den pågældende mail på sin mobiltelefon", når nu man som almindeligt menneske kan blive fyret fra Føtex for at spise en kanelsnegl. Det krydser simpelthen ikke klinge, som man siger, der, hvor jeg kommer fra, og hvis man vil søge en kausalitet i den manglende tillid mellem borgere og eliten, ja, så kan man med fordel botanisere lidt i ovennævnte.

Det afføder apati, håbløshed og kynisme i befolkningen at være vidne til skandale på skandale, mens man selv føler sig røvpulet i sit røvhulshul på byens torv hver eneste dag – og derfor søger man at indføre en smule mening i tilværelsen ved at tilbyde gyldne kalve som f.eks. identitetspolitik, konspirationsteorier og diskussioner om rimeligheden i, at flyverdragter er kønsbestemte på bonner fra Coop, når nu demokratiske principper – ligesom kontanter i øvrigt – er blevet så besværlige, værdiløse og mistænkelige at rende rundt med. Det er blevet de lette løsnings tid. Lad os veksle lidt af vores personlige frihed til lidt tryghed – vi har jo ikke noget at skjule. Vi har ytringsfrihed, men vi gider ikke høre på hadprædikanter, vi har en retsstat, men lige når det kommer til Syrienskrigere, så er det bare noget Mathias Tesfaye beslutter, og vi er et frit land, du skal bare lige stikke det her kamera op i røven – og så kan du skrive videre på dit debatindlæg om, at det er sgu for dårligt, at Sofie Gråbøl spiller fed, når nu hun ikke er det i virkeligheden, og der jo er så mange danske skuespillere med internationalt format, der vejer over 200 kilo at tage af, så hvad er egentlig meningen? For du gemmer jo alligevel ikke på noget ulovligt i din endetarm, gør du vel? Så det har du vel ikke noget imod? Har du vel?

I mange år – ja, fandeme næsten 40 – har jeg udbasuneret faren ved, at samfundet ender som i 1984 – altså ikke året, men bogen af George Orwell. Nu tror jeg dog efterhånden, at det mere var Aldous Huxley, der endte med at få ret med sin Fagre nye verden, hvor alle som én frivilligt har sænket sig ned i

totalitarismens skær af ren og skær bekvemmelighed. Særligt oven på afsløringen af et endnu planlagt islamistisk terrorangreb tidligere på måneden – der i øvrigt faldt fuldkommen sammen med, at Adam & Noah indstillede karrieren ...

Tilfældigt? Nej. Det tror hverken jeg eller Søren Espersen, skulle jeg hilse at sige. Oven på sådanne nyheder er det bekvemt at bytte lidt frihed for tryghed, men – pige, trød varsomt, siger jeg – det er som med arsenik – du kan tage en dråbe hver dag uden bivirkninger, men pludselig en dag er du død.

Friheden er risikofyldt. Det kan ikke være anderledes. Vi ved det jo også, når vi sætter os ind i en bil, en flyvemaskine, eller når man giver en 3-årig en vindrue. Der er en risiko for at dø. Hvis man har et frit samfund, er der også en risiko for at blive stukket ned af en kjortelklædt kioskejer, der ikke synes tegninger er morsomme. Sådan er det bare. Man kan ikke lave en omelet uden at slå nogle æg i stykker.

Så lad mig forsøge mig med logikken, når nu justitsministeren ikke kan:

Vi ønsker alle frihed. Men med frihed følger risiko, så den risiko er vi nødt til at løbe, ellers så kan vi ikke have den frihed, vi ønsker. Eller som filosofen Lars Lilholt siger: For at elske rigtigt skal man være nøgen.

Kort sagt. Vi må tage ansvar for vores levevis med hud og med hår! Men nu skrider jeg ud til min private ø Birgit-ø, for jeg kan ikke holde det ud mere.

Slutteligt ønsker jeg at sende mine varmeste hilsner til Bruxelles, og jeg håber, at de hilsner er så varme, at I brænder op for, hvad I har gjort mod Morten! Jeg ved, at det ikke er Morten, der har lavet de falske fakturaer til MELD & FELD, for han kan godt stave til Amagerbrogade, også selvom han aldrig har været der. Så den må I sgu længere ud på landet med. Hvis I vil høre, hvem, jeg tror, står bag, så er det Kristian Thulesen Dahl, det må være ham, for ellers havde de smidt Morten ud på røv og albuer, ligesom de gjorde sidste gang. Men Morten kunne aldrig finde på at dolke sine venner i ryggen. For det er han nemlig alt for god til. Så ønsker jeg også jer alle sammen, at I lykkes med at undgå den foredragsturne med Lars Løkke, der kommer i 2020, nu hvor han har tabt 500.000 på sit overbelånte hus i Græsted, ligesom jeg også håber, at 2020 bliver året, hvor vi endelige hører, hvad Jakob Ellemanns holdninger egentlig er. Bare et eller andet. Lige gyldigt hvad. Bare en lillebitte holdning. Det kunne være rart. Og så lige her til sidst, så vil jeg sige, at det altså ikke har gjort Me Too ære, at

Harvey Weinstains ofre hellere ville have pengene end retfærdighed.

Godt nytår.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Nytårstale

Relateret

31. december 2016

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-birgit-schioetz-kretz-hoersholms-nytaarstale-2019>